

Pavlíkův nejkrásnější
vánoční dárek

Petr Soukup

Úvod

Každý z nás může někdy prožívat nepříjemné životní situace, se kterými si neví rady. Často ani netušíme, jaké možnosti máme k jejich řešení k dispozici.

Stejně jako malý Pavel, který se ve svém trápení s rodiči cítil bezradný a bezmocný. Však jen do té doby, než přijel ke své babičce na prázdniny.

Pavlík bydlel ve městě
s tatínkem a s maminkou
v jednom starším domečku
se zahrádkou malinkou.

Jeho starší sourozenec,
brácha, co ho provokoval,
se svou milou před časem se
z jejich domu odstěhoval.

Na světě byl Pavel rád,
ze všeho se radoval,
s velkým zájmem všechno dění
kolem sebe sledoval.

Jeho tat'ka byl už léta
v nemocnici lékařem,
jeho přáním vždycky bylo
stát se jednou primářem.

Také mamka Pavlíkova,
věnuje se medicíně,
jako sestra na středisku,
chová děti na svém klíně.

Rodičové byli fajn,
i když měli hodně práce,
přes týden i o víkendech
vždy zbyl čas i na legrace.

Po nádherných vánocích
leden svoje zuby cení,
Pavlík náhle pozoruje,
že se doma něco mění.

Co se stalo tatínkovi,
méně se teď směje,
i maminka posmutněla,
co se to tu děje?

Ani po pár týdnech
nemění se nálada,
Pavlíkova rodina
stále radost postrádá.

Jednou večer před spaním
za Pavlíkem do pelíšku
maminka si přišla sednout,
přinesla mu novou knížku.

„Tatínek má teď moc práce,
jeho čas je drahocenný,
proto má teď více služeb
a je z toho unavený.“

Z jara ho pak čeká pobyt
na půl roku za mořem,
aby se tam zdokonalil
aby byl tím primářem.“

„To bude pryč přes prázdniny?
Proč to vlastně dělá?
Povídali jste si o tom?
Tys to taky chtěla?“

„Říkal, že to pro nás dělá,
abychom se lépe měli,
jednou mu prý poděkujem,
co prý bychom ještě chtěli.“

„Nemáme se přece špatně,
nechci, aby někam jel,
aby s námi byl zas doma,
jenom tohle moc bych chtěl.“

Ví však jenom maminka,
co má teď svou hlavu v klíně,
že na cestu tatínka
doprovází kolegyně.

No tak dobře, řek si Pavlík,
souhlasně svou hlavou kýv,
až se tat'ka zase vrátí,
bude všechno jako dřív.

Když jim potom bude líp,
proč se mamce přitížilo
vždy, když spolu sami byli,
to mu stále divné bylo.

Ještě před svou cestou
dlouhou
přišel tat'ka s novinkou,
že se na čas odstěhuje
od Pavlíka s maminkou.

Přestával teď rozumět
Pavlík celé věci,
dospělí jsou podivní,
nejsem blbej přeci.

Tatínek chce práci svojí
zachránit od nesnází
rodinu svou milovanou,
od které teď odchází?

„Víš, Pavlíku, miluji tě,
ve všem ti vždy pomůžu,
s maminkou si nerozumím,
zůstat tady nemůžu.“

Až se vrátím ze zámoří,
tak se zase uvidíme,
se svou novou kamarádkou
pokojík ti připravíme.“

Pavlíkovi hlavou letí,
jak se tohle může stát,
proč teď tat'ka od něj
prchá,
když ho teda má tak rád?

„Ty jsi ještě hodně malý,
málo toho zatím víš,
deset let, to není mnoho,
časem všechno pochopíš.

Život není jednoduchý,
nástrahy nám klade skryté,
snad až budeš dospělejší,
poznáš, co je důležité.“

Když tatínek odešel,
neveselo bylo,
vždy, když Pavlík vzpomínal,
plakat se mu chtělo.

Stejně tak i maminka,
která dřív jak svíčka
rozzářila celý dům,
má teď mokrá víčka.

Pavlíka jen zklidnit chtěla:
„Pochopit to můžeš stěží,
až o trochu budeš větší
vysvětlím ti oč tu běží.“

Hučí v hlavě Pavlíkovi,
má ji teď jak včelí úl,
připadá si opuštěný
jako starý v plotě kůl.

Co mají furt s tím svým
věkem?

Sám sebe se stále ptá,
děti budou asi hloupé,
tak se mi to aspoň zdá.

Vypadá to, že ti velcí
myslí jenom na práci,
že se radost a legrace
s léty nějak vytrácí.

Asi to tak zřejmě bude,
není třeba dál se ptát,
říkali to přece naši,
proč by mi jen chtěli lhát?

Není lepší zůstat klukem,
když nám radost časem
zhyne?

Starý dobrý dětství, řek si,
které ve hrách stále plyne!

Blížilo se léto horké,
čert už s dětmi trochu šil,
Pavlík se však nijak zvlášť
na prázdniny netěšil.

Učitelé, kamarádi
ptali se ho, co s ním je,
jestli se mu něco stalo,
že už se tak nesměje.

Když pak zjistil Honza Hájek
jaké trable Pavlík má,
řekl tenhle kámoš z třídy,
že to taky trochu zná.

„Naši jsou už rozvedení,
jejich vztah je formální,
dva roky už nejsou spolu,
dneska je to normální.

Kam se chystáš na prázdniny?“
Honza se dál vyptává,
Pavel ani vlastně neví,
odpověď si schovává.

Za maminkou tatínkovo,
to už byla tradice,
na prázdniny vždycky jezdil,
ne však na dva měsíce.

Přibližně tak na tři týdny,
což si celkem velmi chválil,
a ten zbytek léta vždycky
s rodiči spolu trávil.

Letos letní prázdniny
začínaly středou,
Pavlík spolu s maminkou
za babičkou jedou.

Po příjezdu ihned krátce
celkem dlouho v maštali
maminka a babička si
spolu něco špitaly.

Když si ty dvě všechno řekly
maminka zas smutná byla,
než do auta nastoupila
s Pavlíkem se rozloučila.

Pavlíkova babička
velmi moudrá žena byla,
říkávala: „V časech těžkých
všechno jde, když vůle zbyla.“

I když žila na venkově,
zůstávala stále dámou,
věděla, že neprospívá,
když se věci silou lámou.

Jednala vždy velmi jemně,
oč tu běží tuší,
hlavně, když jde o tu dětskou
zranitelnou duši.

Pavlíka zná veselého,
nešťastné je, když se spěchá,
k jeho dobru rozhodla se,
že ho zkrátka být jen nechá.

První dny se Pavlík nudil,
bloumat se mu jenom chtělo,
někomu se mohlo zdát, že
bez duše je jeho tělo.

Zbytek času volného
trávil v domě spaním,
anebo ho utrácel
na tabletu hraním.

Jednoho dne za plotem
něčí hlava vykukuje,
to teď Ondra ze statku
na Pavlíka pokřikuje.

Chce, aby šel Pavel ven,
že prý něco podniknou,
že prozkoumaj okolí
a tím nudě uniknou.

Pavlík na to, že dnes ne,
možná někdy jindy,
dostat by se ještě mohli
do nějaké bryndy.

Babička vše pozoruje
v dřevákovém obutí,
ví, že by to bylo prima,
Pavlíka však nenuťí.

Děti ze vsi Pavlík neznal,
když, tak jen od vidění,
vždycky, když sem dříve
přijel,
nevycházel ze stavení.

Po pár dlouhých nudných
dnech
na tabletu došla data,
neustálým hraním snadno
vyčerpal je nato tata.

Ale to je nemilé,
dělat se teď nedá nic,
čím se teď jen zabavit?
Nová přijdou za měsíc.

Netrvalo ani dlouho,
jako pomoc v pravý čas,
jako by to nějak tušil,
za plotem stál Ondra zas.

„Tak co, jak to vypadá?“
volá Ondra vesele,
„je dnes někdy jindy už?
Vylezeš z tý z postele?“

„Neležím jen v posteli,“
projde Pavlík travou,
podívá se na babičku,
ta jen kývne hlavou.

Oba kluci za chvíli,
v ruce s kusem rohlíku,
pomalu se vydali
rovnou spolu k rybníku.

Cestou k vodě nedaleké,
aby svůj čas nemarnili,
potřesením pravice své
rychle se pak seznámili.

U rybníka s břehem nízkým,
kde vyrostla tráva nová,
o dva roky starší Ondra
ujal se hned hbitě slova.

Pavlíkovi začal směle
vše okolo ukazovat,
se všim, co se tady děje,
chystal se ho seznamovat.

Vyprávěl mu o rybníku,
v rákosí má skrytý vor,
o užovkách, kachnách,
husách,
žabí, že tu zpívá sbor.

O louce a jejich květech,
jejichž pyl si včelky nesou,
o zvířatech přenádherných,
co se tady večer pasou.

O stromech a živočiších,
kteří v lese žijí,
o ptácích a o mlád'atech,
jak z potoka pijí.

„O sobě teď něco řekni,
už jsem toho namlel dost,“
na Pavlíka náhle Ondra
obrací svou pozornost.

„Poslední teď dobou
není mi moc do řeči,
nevím jak bych začal,
mám potíže s rodiči.“

Opatrně začal Pavel,
vyprávěl vše pomalu,
pak se to z něj začlo sypat
jako mouka z obalu.

Potom oba kluci
chvíli jenom seděli,
do rybníka ze břehu
tiše spolu civěli.

„To je pěkně na hovno,
nic se ale neděje,“
řekl Ondra rozhodně,
„vždycky je tu naděje.“

Ono se to vyřeší,
přestaň to dál hustit,
myšlenky, co trápí tě,
z hlavy zkoušej pustit.

Léto máme před sebou,
pěkně si ho užijem
kdyby kozel čerta vez,
uvidíš, co zažijem.“

Do vody pak každý hodil
pár kamínků placatých,
cestou zpátky dál to vzali
po kolejích vyhřátých.

Pavel dnes po delší době
od chvíle, kdy stín se zjevil,
o bolesti, co má v srdci,
otevřeně s někým mluvil.

Snad to bylo tím, že Ondra
na čas příliš nekoukal,
nechal Pavla v klidu mluvit
a pozorně poslouchal.

Jakoby teď ze starostí,
takhle se to náhle zdálo,
co si Pavlík s sebou nosí,
ubyla snad něco málo.

„Jak to, Ondro,“ ptá se
Pavel,
„že to všechno takhle znáš,
o přírodě, o zvířatech
znalosti tak velký máš?“

„Já jsem venku vlastně
pořád,“
září Ondra očima,
„taky si dost o přírodě
povídáme s našima.“

Po těch slovech o rodičích
zaštípalo Pavlíka
trochu v nose a i v očích,
z kterých slza utekla.

U babičky před brankou,
když se spolu loučili,
že se zítra sejdou zas
ještě si pak slíbili.

Už byl Pavel za plotem,
zvolna k domu vykročil,
tu se Ondra krátce jen
za svým druhem otočil.

„V jedné knížce bylo psáno,
že jde všechno změnit.
Jenom, když je k tomu vůle,
nutno je se činit.“

Nic tu není nafurt, navždy,
ani dům či situace,
to je, myslím, dobrá zpráva,
někdy to dá trochu práce.

Tak čau zase zítra,
já dost věřím tomu,
vykřik ještě Ondra
než se rozběh domů.

Dlouho nemoh Pavlík usnout,
v mysli stále brouzдал travou,
poslední ta slova Ondry
běžela mu pořád hlavou.

Protože se dneska venku
Pavel pěkně unavil,
za chvíli se sladký spánek
přece jenom dostavil.

Druhý den hned zrána
přišel Ondra zas,
plán byl zcela jasný,
neztráčet moc čas.

„V noci v lese nikdo není,“
Pavlovi se Ondra smál,
„udělali bychom oheň,
čeho by ses tady bál?“

Na to, o čem včera mluvil,
dneska chtěl by navázat
a v přírodě Pavlíkovi
všechno pěkně ukázat.

Potom došli k potoku,
z oblázků, co nasbírali,
si na jednom z přítoků
kamennou hráz poskládali.

Do lesa hned zamířili,
šli cestami zvěře,
zanedlouho uviděli
z větví malé dveře.

S dílem byli spokojeni,
ted' už jenom mlýnek chybí,
v malé tůňce pod kořeny
uviděli hejno rybi.

Zakrývaly nízký otvor
v skále mechem pokryté,
zřejmě Ondry tajné místo
v lese dobře ukryté.

„Vrátíme se k rybníku,
do rákosí vlezem,“
Ondra pobíd Pavlíka,
„na voru se svezem.“

„Sem já chodím velmi často,
mám to tady rád,“
odendává dveře Ondra,
„můžem tu i spát.“

„Není rybník hluboký?
Kdyby se vor potopil,
nerad bych se namočil
nebo se snad utopil.“

„Cože, jen tak sami v lese?
To je blbá legrace,
asi bych se strachy po-to,
vždyť tu nejsou matrace.“

„Je tam asi po kolena,“
smál se Ondra dobrácky,
„zdá-li se ti vor moc vratký
skoč si domů pro necky.“

Když si Pavel představil,
jak by v neckách asi stál,
jak se plaví po rybníku,
ze srdce se rozesmál.

„Hled' me, hled' me,“
řekl Ondra,
„na modlení chci se dát,
nevěděl jsem do teď ani,
že se umíš taky smát.“

Po té plavbě zdařilé,
co proběhla v pohodě,
rozhodli se oba kluci,
že se smočí ve vodě.

„Vždyť ty plaveš jako ryba,
nechtěl bych se s tebou
měřit,“

chválí Ondra kamaráda,
„musíš sobě více věřit.“

Pak na kraji lesa spolu
sebrali pár polínek
a na břehu rybníka si
zapálili ohýnek.

Teď byl čas na zklidnění,
slunce kluky laskalo,
dřevo v ohni borové
sem tam tiše praskalo.

„Pomalu už půjdeme,
nebudu už přikládat,
doma ještě se zvířaty
budu večer pomáhat.“

Máme malé hospodářství
ovce, koně a i kozy,
zasvěcuje Ondra Pavla,
„ukážu ti všechno brzy.“

Na zpáteční cestě
viděli pár zajíčků,
když tu náhle za křovím
narazili na říčku.

„Je tu někde nějaká lávka?
To se nedá přeskočit,“
hledí Pavel na kámoše,
„nechcem se snad namočit!“

Avšak místo odpovědi,
jak to dělaj děti,
rozběhl se Ondra zvolna
a přes vodu letí.

„To snad není ani možný,
to jsem ještě neviděl,“
nadšeně teď křičí Pavel,
„takhle letět bez křídel.“

„Nic to není, zkus to taky,
nesmíš se jen bát,
rozběhni se,“ volá Ondra,
„přestaň už tam stát.“

Poodstoupil Pavlík trochu
dříve než se odrazil,
rád by letěl jako Ondra,
v kroku se však zarazil.

Ještě dvakrát pak to zkusil,
zdolat říčku tolik chtěl,
pokusy pak zanechal však,
dnes se z toho neviděl.

„Přebrod' támhle,“ radil
Ondra,
„tam je menší proud,“
ukazuje prstem dolů,
„lepší je se zout.“

Necítil se Pavel blbě,
a to právě divné je,
i když se skok nepodařil,
Ondra se mu nesměje.

K vesnici se blížili,
směrem šli na západ,
u křížku se zastavili,
Ondra dostal nápad.

„Nebylo by vůbec špatné
malou boudu někde mít,
na nějakým stromě třeba
můžem si ji postavit.“

Už to vidím, po žebříku
nahoru se dostanem.“
Pak řekl Pavel zamyšleně:
„Sami to však nezvládnem!“

„Proč bychom to nezvládli?
Jenom žádný strachy,
zkrátka nějak začneme,
proč hned vidět krachy!“

Máme doma velký dub,
stojí hned za vraty,
a když v koncích budeme
zeptáme se táty.“

„Tak to teda můžem zkusit,“
opatrně kývnul Pavlík,
trochu už se ochladilo,
mikinu si svoji navlík.

„Člověk, Pavle, zvládne mnoho,
říkají mi naši,
vždy když nějaké pochybnosti
v hlavě mojí straší.“

Jenom chtít je nutný,
potom všechno dá se,
ať chceš skočit přes řeku
nebo přespát v lese.

Ráno u nás," dodal Ondra,
„hned jak dáme zvířatům,
připravíme materiál,
začnem stavět ten náš dům.“

V sednici už usměvavá
čeká s jídlem babička,
k večeři je chleba s máslem,
k tomu čerstvá vajíčka.

Po čaji pak seděli
ještě chvíli dobrou,
Pavlík začal vyprávět,
co zažili s Ondrou.

Dnes si Pavel po čase snad
po dnech plných starostí
zase jednou trochu užil
něco her a radostí.

Ještě chvíli před usnutím,
ta dnes dlouho netrvala,
o chtění ta slova Ondry
zas mu krátce v hlavě zněla.

Další den vstal Pavel brzy,
snídani si ani nedal,
nerad by dnes něco zmeškal,
za Ondrou se rychle vydal.

„Vítej u nás, Pavlíku,
už tě všichni čekáme,
hned se dáme do díla,
pěkně tě tu vítáme.

To je Vítek, tohle Bára,
Madla, ta co dříví nese,
mamka támhle větší prádlo,
tatka je zas někde v lese.“

Ondra všechny představil,
pak vzal Pavla na prohlídku,
ukázal mu dům i dvůr,
stromy, zvěř i čapí hlídku.

„Máš moc hezkou maminku
a má krásné šaty,
moje je však nejhezčí,
ty můj Ondro zlatý.“

„Vymýšlíš si hovadiny,
dostaneš hned do tlamy,“
na to oba kamarádi
svalili se do trávy.

Když i děti ostatní
viděly tu pranici,
se smíchem a jásosem
zvětšily tu kopici.

Díky této podívané
maminka, co vedle stála,
s šíjí pěkně vyčesanou,
do smíchu se nahlas dala.

„Tak dost, stačí, mrňata,
zástupce jsem tady táty,“
zavelel, však jenom jako,
Ondra stále rozesmátý.

On byl z dětí nejstarší,
chtěl už začít budovat,
nemohl se dočkat ani,
jak dům bude vypadat.

Pavel už teď cítil jasně,
není to tak běžné všude,
že je tady klima vlídné,
že se mu tu líbit bude.

Všichni v této rodině,
i ta žába v kádi,
dávají mu najevo,
že ho tu maj rádi.

Vyskočí mu náhle v hlavě,
jako pstruh nad hladinu,
otázka, co zachrání jen
jeho drahou rodinu?

To už ale Ondra volá:
„Tuhle větev ohneme,
podej sem to dlouhý prkno
ať s tou prací pohneme.“

Další dny tak plynuly,
kluci si je užívali,
program měli nabitý,
stále něco podnikali.

Babička si začla všímat
Pavlíkovy dětské tváře,
jako by se v jeho očích
objevila opět záře.

Na tablet, co s sebou měl,
teď si ani nevzpomněl,
i když nová po měsíci
data měl zas k dispozici.

Standa spolu s Kateřinou,
to jsou Ondry rodiče,
jednoho dne klukům řekli,
když kopali do míče:

„Večer bude malý oheň,
pěkně si tu zatopíme,
budeme moc rádi, Pavle,
když tě tady uvidíme.“

„To se těším, přijdu rád,
mám však jednu podmínku,
šibalsky se pousmál,
„opečem si topinku.“

Nádherný to večer byl,
krásné písňe zněly,
všechny děti ve svých očích
malé jiskry měly.

Pojedlo se, popilo se,
vyprávělo, zpívalo,
na topinky taky došlo,
ani spát se nechtělo.

Oheň stále krásně hořel,
doba však již pokročila,
ted' již trochu unavená
mrňata se rozloučila.

Po chvílce, kdy v tichu
dřeva v ohni praskala,
tichým hlasem Káťa
Pavlíka se zeptala:

„Jak se ti tu u nás líbí?
A co asi nejvíce?
Sedí ti víc rušné město
nebo naše vesnice?“

Pavel začal vyprávět
o všem co ho oslovilo,
co už s Ondrou zažili
a co se jim přihodilo.

„Hlavně je mi dobře s vámi,
sleduju den po dni,
že tu stále veselo je,
jste na sebe hodní.“

Odmlčí se Pavlík krátce,
v nose má jak po tabáku,
v jeho lesklých očích tančí
jen plamínky z táboráku.

„Víš, Pavlíku,“ řekla Káťa,
„my si o všem povídáme,
Ondra už nám všechno řekl,
trochu o tvých trablech víme.“

Má zkušenost ukazuje,
trápení, když člověk sdílí,
úleva se dostavuje,
i když třeba jen na chvíli.“

Nevěděl teď Pavel vůbec
má-li říci, co ho trápí,
jestli jeho bolest v srdci
nevytáhne zase drápy.

Důvěrou to bylo asi,
která často věci mění,
kterou kolem sebe cítil,
tak se dal do vyprávění.

Začal nejdřív opatrně,
pozorné měl posluchače,
pak to z něho začlo proudit,
jak když voda v řece teče.

„Nikdo se mě na nic neptá,
všichni vodu kalej,
vůbec tomu nerozumím,
že prej jsem moc malej.

Nemůžu s tím sám nic dělat,
to mi sílu bere,
musím pořád jenom čekat,
to mě nejvíc sere!“

Možná trochu překvapeně
Pavel do tmy hledí,
rozpálil se jako oheň
u kterého sedí.

Neměl mnoho šancí dříve
o tíži, co nosí denně,
s někým, kdo by naslouchal mu,
takhle mluvit otevřeně.

Po kratičkém rozčilení
Pavlík se zas zklidňuje,
zdá se mu to nebo nezdá,
že mu trochu lépe je?

Opět v tichu všichni sedí,
vyhřátá je večer zem,
Standa a i Kateřina
na rtech s jemným úsměvem.

Na to nebyl Pavel zvyklý,
že ho tu teď nelitují,
nechce se mu ani věřit,
oni se mu snad i smějí!

Ze země se zvedne Standa,
aby trochu přiložil,
svoje dlaně Pavlíkovi
na ramena položil.

„Nejsi vůbec bezbranný,
po hlavě ho pohladil,
„můžeš mnoho udělat,
na zem se zas posadil.

Pavel trochu zpozorněl,
tázavě se zahleděl,
na Standu i na Katku,
co chtěj říct mu nevěděl.

„Zajímá tě trochu, Pavle,
jak to vlastně myslíme?“
ptá se Kát'a klidným hlasem,
„jak my náš svět vidíme?“

„Moc rád si to poslechnu,
jestli můžem ještě sedět,“
taky Ondra zpozorněl,
„nechám si rád napovědět.“

Vyprávěla Kateřina
klidně, přímo, jednoduše,
její projev připomínal
tenký šíp, když letí z kuše.

„Hodně jsme se poučili
od přírodních národů,
někteří tak žijí stále,
chrání si svou svobodu.

Nevíme to s určitostí,
zda tu někdo taký je,
kdo by nám řek zcela přesně,
jak svět vlastně funguje.

To, co řeknu, není pravda,
jak by kdekdo mohl chtít,
každý člověk na chod světa
jiný pohled může mít.

V tom je vesmír úžasný,
bez trestu a podlosti
jako matka milující
nabízí jen možnosti.

Jestli se ti ten náš pohled
bude trochu zamlouvat,
můžeš ho pak někdy jen tak
pro sebe si prozkoumat.

My si vesmír představujem
jako prostor, který jen
něčím, možná částechkami
zcela, že je naplněn.

Z nějakého zdroje zřejmě
do prostory vesmírné
vytryskávaj všemi směry
v rychlosti pak nesmírné.

Částičky se stále hýbou,
poletují, vibrují,
jejich tanci lidé často
energie říkají.

Proudy této energie
tvoří všechno kolem nás,
stromy, vodu, naše těla
v rychlých vlnách zas a zas.

Není vidět vše, co tvoří,
třeba vůni ovoce,
nebo také nevidíme
mysl nebo emoce.

Tato božská energie
z podstaty své, podle nás,
láskyplnná, radostná je,
do prostoru vnáší jas.

Představa ta naše vždycky,"
jiskry z ohně vzhůru letí,
„upevní se neochvějně,
když sledujem malé děti.

Všechny mladé bytosti,
kopřivy a nebo zmije,
jako přímý produkt svůj
tvoří tato energie.

Proto ze všech mlád'átek
radost cítit, jak smrad z ropy,
u miminek, poupátek
po zlobě však ani stopy."

Zasmál se teď Pavel tomu,
jaké slyšel přirovnání,
poslouchal dál trpělivě,
o těch věcech neměl zdání.

„Proto my si myslíme,
Říkáme si na štěstí,
že je náš svět vytvářen
láskou spolu s radostí.

Věříme, že tento proud
jednoduše obsahuje,
je to vlastně život sám,
vše co bytost potřebuje.

Připravené vědění
vnímat jenom jemně stačí,
jako značky turistické
naše cesty dobře značí.

Stromy, keře, kytky, trávy
není třeba poučovat,
například jak zakořenit,
jak se v lese mají chovat.

Není třeba učit vítr
kudy a jak foukat
nebo sově udělovat
rady, jak má houkat.

Nemusíme slunci říkat,
jak by mělo zářit,
zbytečné je připomínat
zvěři, jak se pářit.

Smysl by to nedávalo,
kdyby to tak bylo dané,
vědění, že pro člověka
nebylo by připravené.

To je pro nás dobrá zpráva,
co je třeba, že už víme,
na odborných konzultacích
hodně peněz ušetříme.

Říkám to dost polopatě?
Můžu, Pavle, pokračovat?"
Snažila se Kateřina
téma trochu odlehčovat.

„Jsou to pro mě nové věci,"
oblak kouře z ohně vyšel,
„je mi to však velmi blízké,
jako bych to někdy slyšel."

Kát'a vzala hrneček,
čaj si z konve nalila,
přisedla si k ohni blíž
a dál klidně mluvila.

„Je tu další předpoklad,
od přírody, jak to říci,
každá bytost má mít snad
vlastní sílu k dispozici.

Tahle síla bytostí
ve veškerém konání
umožňuje využít
to prastaré vědění.

S tím vesmírným věděním,
s uplatněním vlastní síly,
když to shrnem, měl by život
radostný být v každé chvíli.

Těžko zjistit, jak to chodí
u zvířat a rostlinek,
vypadá to snad, že člověk
dostal dárek do plenek.

Příroda nám nejen radí,
jak se dá žít, jak se chovat,
umožňuje nám však také
o svém žití rozhodovat.

Má to náskou míru snad?
Možnosti ty jedinečné
zdají se být obrovské,
možná snad i nekonečné."

Po těch slovech Kateřina
v klidu tiše sedí,
její tmavé oči dlouze
na Pavlíka hledí.

Z tváře Káti bylo jasné,
uklidněné myslí hbité,
sdělit, že chce zřejmě něco,
co je velmi důležité.

„V celém našem vesmíru
furt se něco tvoří,
koukni třeba na oheň,
jak jen krásně hoří.

Člověk na tom tvoření,
a jde mu to narámně,
jednáním se veškerým
podílí dost významně.

Lidé naší společnosti
o své tvorbě často neví,
věří, že jen musí čekat,
co se někde někdy zjeví.

Vidíme tu tvorbu třeba,
když dům staví majetní,
nesáhnem si ale na vznik
situace životní.

Jestli skládám v hlavě píseň,
či strom sázím na chatě,
stále se tu o tu stejnou
tvorbu jedná v podstatě.

Že je tvorba duševní akt,
to lze celkem dobře chápat,
chcem-li třeba chleba upéct,
musí nejdřív přijít nápad.

Jsou to zřejmě pořád stejné,
jako zloděj loupící,
částičky ty dovádivé
podobu svou měnící.“

„To mi Ondra jednou říkal,
že se všechno měnit dá,
že jo, Ondro, bylo to tak,
někdy se mi o tom zdá.

Zeptat bych se ale chtěl,
proč svět vlastně dopustí,
lidé, že tak často trpí,
když je tvořen radostí?“

„Otázku teď skvělou vznášíš,
možná snad i zásadní,
škoda, že ji lidé sobě
nekladou si před spaním.

Myslíme si, že tu roli hraje jedna podivnost," Pavlovi se snaží Standa vysvětlit tu pochybnost.

„Vnitřní sílu řada lidí, to se velmi často stává, výhodu v tom možná vidí, dobrovolně odevzdává.“

„Odevzávají svoji sílu? Ale proč a hlavně komu?“ Ptá se Pavel nechápavě, „nerozumím dobře tomu.“

„Ne, že by ten život skončil, nedělej si starosti, tito lidé žijí stále, ne však tolik v radosti.“

Ano, zní to nelogicky, vzdát se síly životní, o tom, že ji ztrácíme právě vůbec nevíme.

Proč je to tak, to já nevím, trvá už to staletí, hodně nás to oslabuje, je to jako prokletí.

Rodiče tak v dobré víře ochočují děti své, slibují jim hory, doły, když nebudou zlobivé.

Děti potom záhy zjistí, lepší je se podřídít představám těm rodičovským, potom bude doma klid.

Výchova je započata, obchod kvete zejména, za splnění požadavků čeká sladká odměna.

A to je ten hlavní moment, kdy začíná síly odliv, hlavně, že nám druzí tleskají, líbí se nám jejich obdiv.

Tohle zvláštní kšeftování probíhá i později, ve škole i v zaměstnání zvykli jsme si raději.

Neděláme vždy pak věci, které bychom rádi měli, a nebo je uděláme, ne však tak, jak bychom chtěli.

Záleží nám více na tom,
jak ty naše činnosti
ohodnotíš všichni kolem -
- chytáme se do pastí.

Vypadat to může skvěle,
dobře nám to asi dělá,
nechápeš však, proč jsou
marod
duše naše a i těla."

Přemýšlel teď o tom Pavel,
vše si v hlavě promítnul,
Standovi však přece jenom
klidně něco namítnul:

„Líbí se mi, když máš naši
radost z naší činnosti,
pravda je však, že ne vždycky,
dělám všechno s radostí.“

„O tom právě řeč se vede,"
měsíc louku osvětlil,
zamyslel se trochu Standa,
aby tu věc vysvětlil.

„Vždy, když děláš co máš rád,
takhle je to propojený,
pocítíš tu radost v sobě
a ty budeš spokojený.

Všechno z tebe v tuto chvíli
ven se naráz vyřítí,
všichni kolem a i vaši
tu tvou radost pocítí.

Když však děláš, jak jsi říkal,
nerad někdy nějaký skutek,
může snad mít někdo radost,
je však cítit i ten smutek.

Nám tak přijde výhodnější
s radostí se stavět k dílu,
všichni jsou pak spokojení,
neztratíš svou vnitřní sílu."

„To je Pavle taky tvorba,
plníme-li prostor vnější,"
připomíná Kateřina,
„možná i ten nejhlavnější.“

Pak zas přišla chvílka ticha,
Pavlík lehce hlavou kýval,
na některé věci náhle
se teď trochu jinak díval.

Vzpomíná si, že už vlastně
zkušenost s tím trochu má,
že některé situace
sám už dávno dobře zná.

Jak se může rychle změnit
nálada až k breku,
třeba, když se tat'ka z práce
vrátí plný vzteku.

Taky ale naopak,
celá Ondry rodina
šíří lásku prostorem
jako vůni květina.

„Nebрал jsem to vždycky
takhle,
různé měl jsem domněnky,
jakoby ted' četl Standa
Pavlíkovy myšlenky.

„O výchově, o životě
dost jsem toho nakecal,
Ondra s Kát'ou se ted' smějí,
„dneska bych si naplácal.“

Tahle Standy upřímnost,
pro dospělé netypická,
byla v tuto chvíli dost
Pavlíkovi sympatická.

Ještě chvilku předtím než
hvězda začla padat,
chtěla Kát'a ke tvorbě
ještě něco dodat:

„Mluvila jsem o zdroji -
- energii radosti,
v každé chvíli přítomné,
stačí vzít ji do hrsti.“

„Jak to ale, že jsou lidé,
tolik smutní někteří,
naplnění strachem, zlobou,
na lásku pak nevěří?“

Pavel neví, co by řekl,
odpověď by našel rád,
že by láska tady byla
pro někoho jenom snad?

„Všechny zdejší bytosti
vesmíru jsou děti,
ten je velmi miluje,
chová je v objetí.“

O pozornost se tu jedná
ta je klíčem k radosti,
stejně tak i může přinést
starosti či bolesti.“

„Jak tomu mám rozumět?“
Pavlovi ted' smysl ušel,
náhle zbystřil taky Ondra,
i když už to párkrát slyšel.

„Celým našim prostorem
poletují myšlenky,
strachy, soudy, představy,
všeli jaké domněnky.“

A ty, když se usalaší
v naší mysli skvělé,
což jim často umožníme,
rozmnoží se směle.

Všechny tyhle myšlenky
jednu zvláštní schopnost
mají,
hlavní bránu lásky světa -
naše srdce zavírají.

Když je tedy mysl prázdná,
záhlť těla nehrozí,
brána srdce dokořán je,
my jsme plně průchozí.

Díky této průchodnosti
nepřekáží žádná zátka,
vnímáme tu radost s láskou,
cítíme se dobře zkrátka.

Když se ale smetí v hlavě
postaví do fronty,
vytvoří se neprůchodné
myšlenkové špunty.

Ze zdroje ta energie
omezeně pak jen proudí,
cítíme vše kromě lásky,
bolest našim tělem bloudí.

„Ted' mi tady ale
zase něco nehraje,
říkala jsi přece,
že nás vesmír miluje!“

Náhle vykřik skoro Pavel,
ted' už hlas svůj zase tlumí:
„O hru náakou snad tu běží,
které nikdo nerozumí?“

Na Standu se Kát'a směje,
ten ji hladí po hlavě:
„Ani nevíš, jak jsi Pavle
blízko naší představě.“

Z podstaty své ve hře sídlí
radost ve své celé kráse,
u dětského dovádění
pozorovat tohle dá se.

Děti se hrou neunaví,
spíše se jí nabíjejí,
radost je tou energií,
kterou všichni potřebují.

K lepšímu jsme životnímu
smyslu zatím nedospěli,
tak si radost pěstujeme,
abychom ji cítit směli."

„Jak se tedy ta hra hraje,"
Pavel opět zpozorněl,
„zvítězit v ní, jak jen dá se,
co bych vlastně dělat měl?"

„Tady nejde o vítězství,
medaile se nepočítaj,"
Standa hledí na oblohu,
společně zas měsíc vítaj.

„Pozornost jsme řekli, že
k radosti je klíč,
stejně jako v kopané
je tím klíčem míč.

Směr mičudy hozené
přesune i hráčů chumel,
tímto směrem zvoleným
vyvíjet se bude duel.

Zaměřením pozornosti
kormidlem tak točíme
životů si lod'ky našich,
takhle vlastně řídíme.

Bud' míříme k přírodě,
ke zdroji pak máme blíž,
nebo na to, co si v hlavě
pěstujeme na obtíž.

Jednoduše řečeno:
Co si v hlavě držíme,
co říkáme, děláme,
tím svůj život tvoříme.

Stále je to těch pár věcí,
o kterých tu mluvíme,
které nikdy nedopustí,
že se v žití ztratíme.

Radost, láska, vědění,
životní ta vnitřní síla,
tím vším můžeš rozpustit,
co tě někde uvnitř sžírá."

Pavel zase pokyvuje
hlavou svojí souhlasně,
když myšlenka zajímavá
zjevila se současně.

„To by ale znamenalo,"
ted' si Pavel náhle klekl,
„že by bylo možné teda...,"
větu svou už nedořekl.

Ještě jedna chvilka ticha,
ten večer už poslední,
nebude už dlouho trvat,
než se zase rozední.

Tak snad ještě písničku,
pak se všichni objali,
žhavé uhlí zasyčelo,
dobrou noc si popřáli.

Ani neví Pavel v kolik
na kutě se dostal,
sotva se však přikryl dekou,
tanec v hlavě nastal.

Všechna dnešní témata
dokola se honila,
některá, když zmizela,
jiná se zas zjevila.

Například ty pochybnosti,
když chtěl říčku přescočit,
ty mu jasně sílu vzaly,
o tom se moh přesvědčit.

Nebo o té přírodě,
co lze čerpat zase z ní,
s Ondrou, když jsou ve vodě,
starosti snáz odezní.

A Ondra, jak je šikovný,
umí s kosou i s dlátkem,
a přitom mu rodiče
nestojí furt za zadkem.

Najednou to vypadalo,
není nebe samé mraky,
že by Pavel mohl změnit
pohled svůj na dospěláky.

Kát'a totiž se Standou
nikomu nic nenutili,
přesto spolu dohromady
krásný domov vytvořili.

Pak se jako bumerang,
nebo jako tažní ptáci,
vrátil nápad, že by moh
změnit svoji situaci.

„Co mi to jen říkali?
Můžu jim i nevěřit,
to mi ale nepomůže,
co takhle to ověřit?“

Jakoby to rozhodnutí
načechralo matraci,
Pavlíkovi padla víčka
jako mosty padací.

Další ráno bylo jiné,
jiné než ty ostatní,
zdálo se, že začal právě
nějaký kurz baletní.

Pavel vtančil do kuchyně,
babičku vzal za ruce,
že si spolu kolo skočí
po obvodu světnice.

„Se snídání si dnes, babi,
nedělej moc starosti,
namaž mi jen s sebou, prosím,
chleba s máslem v rychlosti.“

Svačinu, když babička
vylepšila lívancem,
zmizel Pavlík z kuchyně
jako pára nad hrncem.

U potoka na rozcestí,
kde mlýn starý dřívě stával,
z lavičky pod borovicí
na Pavla už Ondra mával.

„Co dnes všechno podnikneme,
budem něco vyrábět,
nebo u vás se zvířaty
zase jen tak dovádět?“

Zasypal hned Pavel Ondru
návrhy a dotazy:
„Mohli bychom klidně třeba
hledat v poušti oázy!“

„Podívejme na měšťáčka,
to jsou ale představy,
se smíchem se jako švestka
svalil Ondra do trávy.

Pavel na nic nečekal,
na Ondru se vrhnul,
ten však hbitým pohybem
Pavlovi se uhnul.

Ještě chvíli v ranní rose
dováděli divoce,
když tu náhle oba kluci
váleli se v potoce.

Se smíchem pak na sluníčku
svoje trička ždímalí,
z kapes kalhot nachytaný
všechnen písek vybrali.

„Koukám na tu energii,
že jsi dneska plný síly,
ve vlasech se Ondra škrábe,
„jak bychom to využili?“

Oázy na Vysočině,
ty jdou hledat jenom cvoci,
co kdybychom," řekl Ondra,
„v lese spali dneska v noci?"

„Dneska v noci?" ptá se
Pavel,
důvody však žádné
nevidí, proč nezkusit to,
myslí, že to zvládne.

Však je teprv dopoledne,
podle slunce soudě,
mají ještě hodně práce
na stromové boudě.

Přiblížil se podvečer,
šestkrát cinkla zvonice,
kluci s noční výbavou
vyrazili z vesnice.

Na pěšinu zvolna kladli
svoje nohy nemyté,
k jeskyni se chtěli dostat
než tma stopy zamete.

Hned, jak došli na místo,
spacáky si rozbalili,
na kamenech před jeskyní
na oheň vše připravili.

Po večeři vydatné,
říká se prý pro krásu,
každý snědl na ohni
připálenou klobásu.

Pak se zcela zešeřilo,
ještě chvílku poseděli,
vodou z láhve oheň spláchlí,
do pytlů se zamotali.

„Tak co říkáš tomu, Pavle,
jak se ti tu líbí?"
Hledí Ondra na oblohu,
„co nám tady chybí?"

Nebyla tma jako v ranci,
skrze větve jedličky
bylo vidět, jak si nebe
rozsvítilo lampičky.

„Je to zvláštní atmosféra,"
na chvíli si Pavel sedne,
„zvuky lesa jsou teď jiné
než ty, co jsou slyšet ve dne.

Vidím jenom samé stíny,"
na chvílku teď ztišil hlas,
„zvířata jsou ale cítit
tady všude kolem nás."

Ještě chvíli poslouchali,
oba vleže na matraci,
tu záhadnou a tajemnou
zvláštní lesní konverzaci.

Chtěl pak Ondra ještě říci:
„Slunce ráno probudí tě,“
to už ale Pavel hrál si
dávno v jiné realitě.

Další den hned časně zrána
začal koncert ptačí,
dva pytle se začli hýbat,
zem už trochu tlačí.

„Myslíš, že by někdo,
kdo má strach noc strávit
v lese,
takhle rychle usnul?“
Na Pavla teď Ondra smál se.

Rozdělalí znovu oheň,
času mraky maj,
z kopřivy a z listů malin
udělali čaj.

Na zpáteční cestě do vsi
chtěl říct Pavel Ondrovi,
čím teď právě zabývá se,
co mu na to odpoví.

„Víš jak Ondro především,
měli jsme to sezení,
u ohně jak mluvilo se
o možnostech tvoření?“

Napadlo mě hned ten večer,
než se oheň uhasil,
že bych se svou situaci
nějak změnit pokusil.“

„Možností je celá řada,
Vesmír, ten se nefláká,
nechci tady,“ řekl Ondra,
„avšak dělat chytráka.“

Celé noční dobrodružství
potom ještě probrali,
na lavičce u rozcestí
dobrou chuť si popřáli.

I když bylo furt dost práce,
kdekdo z nás to zažil,
přesto se už, jak to chodí,
konec prázdnin blížil.

Jednoho dne po obědě
za Ondrou zas přišel
Pavel, který na dvoře však
jenom Katku našel.

„Pojď dál, Pavle, jak se máš,
dělám z hřebů plátky,
děti jely se Standou,
za chvíli jsou zpátky.“

Posad' se tu, vezmi místo,
dáme si čaj mátový,
už jsem dala vařit vodu,
brzy bude hotový.“

Povídali, popíjeli,
slunce v plné síle,
když tu Pavel pocítil, že
tohle je ta chvíle.

„Katko chtěl bych, jak jen
začít,
myslím na to už pár dní,
byly pro mě zajímavé
rozhovory poslední.“

Opět zájem Kateřiny,
která dečku vypráší,
povzbuzuje Pavla, aby
řekl, co má na duši:

„Říkal jsem si, že bych mohl,
Ondra už to taky slyšel,
pokusit se něco změnit,
třeba by můj záměr vyšel.“

Zkrátka něco udělat,
co a jak však nevím zatím,
aby naše rodina
byla stejná jako předtím.

Cítím, že to rozhodnutí,
že mi sílu dává,
zároveň však jaksi neklid
se mnou trochu mává.

Jak však naše donutit,
jak pomoci tomu,
aby se můj táta vrátil
zase zpátky domů?

Přece díky naší tvorbě
cokoliv se může stát,
tak tu musí být i způsob,
jak to nějak udělat.

Tázavě a nedočkavě
visí Pavel očima
na rtech vlídné Kateřiny,
odpověď ho zajímá.

„Chcem-li chápat dostatečně
řeč jiného člověka,
může nám to chvíli trvat,
význam často uniká.“

K vyjasnění pohledů,
je-li ovšem vůle,
není špatné v hovorech
strávit delší chvíle.

Vzpomínáš si, Pavlíku,
na ten večer pohody,
jak jsme ti tu představili
své životní pohledy?

Mohl jsi tu tenkrát slyšet,
jak se k světu stavíme,
co je pro nás důležité,
čeho my si hledíme.

Co však dělat nechceme,
to čistotu nechrání,
řešit druhých názory,
nebo jejich konání.

A když si někdy všimneme,
že si někdo zlost svou hýčká,
tak si jenom řekneme -
takhle my žít nechceme.

Nikomu to netlačíme,
jak má žít a jak se chovat,
každý si svůj život žije,
to je dobré respektovat.

Ať jde třeba o životy
kamarádů našich,
tatínka či maminky
nebo lidí dalších.

Každá snaha, byť i v dobrém,
ovlivňovat život něčí
bere si dost energie
a neklidu skvěle svědčí."

Zdálo se, že tato slova
byla trochu zklamání,
pro Pavlíka, který si teď
vložil hlavu do dlaní.

„Myslel jsem, že moje tvorba,
jak jsme o tom mluvili,
způsobí to, že se táta
vrátí k nám už za chvíli.

Ted' to ale vypadá,"
Pavel zved zas hlavu svou,
„že ty naše možnosti
zas tak velké nebudou!"

„Ty jsi, Pavle, bystrý kluk,
když jsi šanci vytušil,
co jsi mi tu dneska řekl,
jak tě tvůj plán rozrušil!

Naše věci vnímání,
to je stříelka kompasu,"
chtěla Kát'a ještě více
vládnosti dát do hlasu.

„Třeba pro mě klid a lehkost
dobrymi jsou poradci,
když se něčím zabývat mám
nebo něco dělat chci.

Sám si můžeš prozkoumat
rozhodnutí jestli tvoje
přináší ti uklidnění
nebo pocit nepokoje.

Možností je celá řada,
jako kůlů od plotu,
jedná-li se o tvorbu však
našich vlastních životů.

Je to vlastně jednoduché,
když strach svou past
nastraží,
pozornost svou stočit můžeš
na to co tě oblaží.

To je právě radost s láskou,
energie nejsilnější,
která proudí všim co je tu,
stačí být jen pozornější.

Myšlenky pak, co tě trápí,
jakmile to uděláš,
odletí jak bílé mraky,
neboť si jich nevšímáš.
Bez nich ti zas dobře bude,
právě jen ta láska zbude.

Tohle je ta naše možnost,
pěstovat si svůj stav štěstí,
sílu zdroje vnímat stále,
zkrátka za všech okolností.

Podívej se na přírodu,
na zvířata, rostliny,
i za války zpívaj ptáci,
klidně kálí na miny.

Nebo třeba při povodni,
člověka až z toho mrazí,
pro něj je to katastrofa,
rostliny hned nové razí.

Radost vlastnit nemůžeme,
tu ti nikdo nedá,
krouží tady všude kolem,
zastavit se nedá.

Můžem ji jen prožívat,
vždy když budem chtít,
to je však to nejlepší,
netřeba ji mít.

Mít ji nebo prožívat,
to je hovor věčný,
nemusí se ani zdát,
rozdíl je však značný.

Ten náš svět je dynamický,
v pohybu tu všechno je,
každá snaha něco držet
časem vždycky zkrachuje.

S radostí to stejné je,
když ji jednou nasajem,
je ji třeba poslat dál,
je to jako s cigárem.

Natáhneš-li poctivě
hluboko do plicních sklepů,
vyjde z tebe obláček,
jak z párovky v drážním
depu.

Nejen, že ty znovu vdechneš
to, co z tebe vyjde ven,
pocítí to i ti druzí,
čím je prostor naplněn.

To si právě vybrat můžeš,
co chceš vlastně vydechovat
a co potom s ostatními,
co chceš zase nadechovat.

Pokud bychom držet chtěli
radost s láskou ve své kleci,
nemůžeme v příští dávce
dostat znovu ani deci.

Netuše tím vytvoříme
zcela jiný koloběh,
prostředí je divně cítit,
jako když se kazí dech.

Je to věc tvé pozornosti,
jak s čím budeš zacházet,
to, co v sobě budeš držet,
bude tebou procházet.

Proto je nám dobře v lese,
u řeky či potoka,
stromy si tu jen tak stojí,
klid z nich přímo vytéká.

Jejich způsob fungování,
o tom je ta věda celá,
nezabrání tomu aby
radost jimi procházela."

Ještě víc teď Pavel v sedu
svoje záda narovnal,
příklady ho zaujaly,
zase trochu pookřál:

„Je tohleto vůbec možné,
šťastný být jen tak,
kdykoliv jen zdroj svůj
vnímám
třeba jako pták?“

„Ano,“ řekla Kateřina,
„zkušenost mám takovou,
prověřit to dá se lehce,
vem si buchtu makovou.

Možná už jsi sám i zjistil,
jak ty věci fungují,
myšlenky, když nové přijdou,
staré dál zas putují.

Čeho jsi si všimnout mohl,
když jste v lese spali,
nebo, když do stavby boudy
s Ondrou jste se dali?

Dík radostné činnosti
byl jsi v plné přítomnosti,
nepříjemné myšlenky
neměly v tu chvíli štěstí.

Zřejmě proto po pár dnech,
bez ohledu na stav vnější,
mohl se stav trochu změnit,
připadals nám radostnější.

O to se to celé hraje,
smysl hry jen jediný je.

Myšlenky tě stále tahaj
z přítomnosti pryč,
protože jen v ní máš v ruce
od Domova klíč.

Často snadno zapomenem,
že se všechno stále mění
a chcem zpátky vrátit něco,
co už tady vlastně není.

Místo toho abychom si
vytvářeli v mikrochvilkách
nový svět svůj příjemnější,
topíme se ve vzpomínkách.“

„Fakt je ten, že zapomínám
při té naší činnosti,“
potvrzuje Pavel Kátě,
„často na své starosti.

Stejně je to ale těžké,
taťku s mamkou mám moc rád,
nechci se však dál už trápit,
zkusit bych to mohl snad.“

„Poslouchej jen svoje nitro,
to ti, Pavle, všechno poví,
jinak zpívá, když se trápí,
jinak, když si v klidu hová.

O tom, o čem povídáme,
neví všichni dospěláci,
se sebou pak sami maj
a s životem velkou práci.

Neklid cítí nejen sami,
známí, děti, kamarádi,
i ti vnímaj nepohodu,
i když se maj všichni rádi."

Kateřina s Pavlíkem
na sebe se podívali,
dva úsměvy daly znát,
že si dobře rozuměli.

„Pokud máš chuť, Pavle,
zkusit
život svůj vzít do svých
dlaní,
sledovat pak můžeš jemně,
jak se celý prostor mění.

Kdo ví, co se všechno stane,
trpělivě, když si počkáš,
když si zdroje hledět budeš,
čeho všeho se pak dočkáš."

Kukuč Káti byl teď jiný,
byl to pohled šibalky,
Pavel zbystřil, to už ale
volal Ondra od branky.

„Ahoj mami, nazdar Pavle,
tak jsme zase zpátky,"
Pavel s Kát'ou vyskočili
jako z lahve zátky.

Když se kluci přivítali,
podali si tlapu,
na nic dál moc nečekali
a už byli v trapu.

Do Pavlova odjezdu
zbývalo už jen pár dní,
ke konci se blížilo
tohle léto nevšední.

„Ondra je dnes ve městě,
vrátí se až odpoledne,"
hlásí Pavel babičce
ke snídani, když si sedne.

„Šel bych se teď někam
projít,
k rybníku si skočím,
když budeš pak potřebovat,
pomůžu ti s něčím."

Takhle Pavel bez Ondry si
poprvé dnes vyšel,
volnou chůzí za chvíličku
ke stavidlu došel.

Ke kamenům rozehrátým
chůze své směr stočil,
zaprášené nohy hned si
do rybníka strčil.

Cíl svůj žádný Pavel neměl,
chvilku jen tak seděl,
pohrával si s kouskem kůry
a do vody hleděl.

Znenadání známé téma
přilezlo jak rak,
cože to ta Kát'a řekla,
šťastný být jen tak?

Rozhlíží se kolem sebe,
klidně vše jen sleduje,
poslouchá ty všechny zvuky,
příroda si notuje.

Na rybníku hejno kačen,
dvě maj hlavu pod perutí,
pod hladinou jiná loví,
ocasem zas další vrtí.

Na květ luční sedl motýl,
asi si chtěl ulevit,
vystavuje křídla pestrá
jakoby chtěl promluvit.

Toho hmyzu, co je v trávě,
nic mu nechce ublížit,
stačí k zemi mezi stébla
hlavu svou jen přiblížit.

Ze stáda krav za rybníkem,
hle sluněčka sedmítečná,
přichází sem jako z ráje
pohoda až neskutečná.

Všechno se tu stále hýbe,
včely, ryby nebo ptáci,
pořád se tu něco děje,
každý tu má svoji práci.

Čilý ruch lze vnímat všude,
přesto všechno v klidu běží,
po stresu tu není stopy,
energii cítit svěží.

Do trávy si Pavel lehl,
sledoval, jak mraky jdou,
jak se mění jejich tvary,
jak putují oblohou.

Najednou si uvědomil,
že mu vlastně dobře je,
přesto, že nic nevyrábí,
přesto, že si nehraje.

Vzpomněl si na Kateřinu,
na vnímání přítomnosti,
na myšlenky, které mizí
díky změně pozornosti.

Takže by to doopravdy
mohlo snad i fungovat!
Času má dost, může si to
dovolit dál testovat.

Do hlavy si nechal vklouznout
myšlenku, co nepotěší,
konec prázdnin, že už je tu,
kdopak, že se z toho těší?

Pavel chtěl tak vysledovat,
jak se cítí, jak mu je,
tohle téma neradostné,
když si v hlavě pěstuje.

Vzpomínky se na prázdniny
začly v hlavě roztahovat,
lítosti se náhle známky
začly první dostavovat.

Na to ihned začal Pavel
pozorovat usilovně,
cíleně a soustředěně
pavouka, co lez mu v klíně.

Po chvílce to vypadalo,
že se něco trochu mění,
stejně dobře, jako předtím
Pavlovi však stále není.

„Neusiluj tolik, Pavle,“
ozval se hlas Kateřiny,
někde v hlavě Pavlíkově,
„jde to jen bez velké dřiny!“

Odevzdaně se tak svalil
opět na znak do trávy,
pronikat jen nechal pohled
do té dálky modravý.

Netrvalo ani dlouho,
poté, co si ulevil,
na tváři té dětské se mu
lehký úsměv objevil.

Ted' mu bylo stejně dobře,
jako před tím pokusem,
než si schválně hlavu zanes
myšlenkovým nánosem.

Klid ted' vstoupil do Pavlíka,
možná, že by za chvíličku,
nebýt racka chechtavého,
usnul tady na sluníčku.

Tak to teda celé je,
takhle tvorba pracuje,
náhle mu však došlo,
k čemu tady došlo.

To, že cítil božský klid,
na který se naladil,
nezpůsobil nikdo jiný,
to on sám si zařídil.

Jakoby ta zkušenost,
která zprávu roznášela,
vědomě, že tvořit lze
ted' mu sílu přinášela.

Takovýhle pocit síly
nedávno už měl,
životy, když jiným tenkrát
začít měnit chtěl.

Šlo o sílu euforie,
s neklidem se páří,
v rámci hry se nenápadně
jako radost tváří.

Po nějakém rozrušení
nebylo ted' vidu,
na rozdíl od euforie
šlo o sílu klidu.

Najednou se v jedné chvíli
zvolna v hlavě Pavlíka
objevily, kdo ví odkud,
myšlenky na tatínka.

Přece jenom tohle téma,
ihned hlásí tělo,
na rozdíl od konce prázdnin
jiný význam mělo.

I když to ted' Pavlíkovi
trochu déle trvalo,
přece jenom po chvíliče
štípat v nose přestalo.

Pak se Pavel po okolí
ještě jednou rozhlédne,
ve vesnici na kostele
začli bít už poledne.

Cestou zpátky na Kát'u si
Pavel znovu vzpomněl:
„Nestává se často aby
člověk hned vše uměl.

Stejně jako s naším tělem
lze vždy něco udělat,
tak i naše mysl skvělá
dá se dobře trénovat.

Jenom o tom nevíme,
tak se sami trápíme,
zvláště někdy myslíme
a svůj život vidíme.

Když chce někdo flétnu hrát,
necvičí na kytaru,
zpěvák zase rockový
nemá zkoušky v opeře.

Netrénuje badminton
ten, kdo chce být fotbalistou,
zkouší kopat na bránu,
aby měl pak trefu jistou.

O fyzické jde-li tělo,
tam již trochu chápeme,
když jde ale o mentální,
tady ještě tápeme.

Přesto, že chceme šťastní
být,
cvičíme se v neštěstí,
a když chceme zdraví mít,
trénujeme bolestil!"

Zajímavé dopoledne
dobrý pocit zanechává,
stav ten sladký, plný klidu,
stále ještě přetrvává.

I ta síla ještě je tu,
Pavlovi to dává smysl,
pomáhá mu v rozhodnutí
trénovat i svoji mysl.

Zjistil Pavel taky dneska,
i když kousek od lidí,
někdy sám být taky chvílku
ani trochu neškodí.

Babička už jisto jistě
na plotně mu oběd hřeje
a pak někdy odpoledne
těší se moc na Ondřeje.

Poslední den prázdninový,
když se kluci radili,
řekli si, že projdou místa,
kde čas rádi trávili.

Vyrazili od rybníka,
kde se hrály lekníny,
potokem kus proti proudu
lesem ke své jeskyni.

Pak seběhli dolů k říčce,
přes kterou se Pavel bál,
kde na břehu, plný strachu
nerozhodný dlouho stál.

„Vzpomínáš si, jak sis, Pavle,
nechtěl smočit tenisky,
když jsme tady byli prvně?“
Smál se Ondra přátelsky.

Na bobek si potom sedl,
ze země chtěl sebrat mech,
když chtěl ještě něco dodat,
popadnout však nemoh dech.

Zahlédl už jenom krátce
výjev pro něj nevšední,
Pavlíkovu nečekanou
letu fázi poslední.

„Ty se, Pavle, překonáváš!“
Pro změnu teď Ondra křičí,
„zdálo se, že zrak mě šálí!“
Pavlovi svůj pocit líčí.

„Ani nevím,“ volá Pavel,
„jak se mi to povedlo,
zkrátka jsem se rozhod
a pak...,
vidíš jak to dopadlo.

Ani Ondra nelenil,
jakýpak s tím saky paky,
pěkně zvolna rozběh se,
přeskočil si říčku taky.

Potom oba ještě párkrát
skočili si tam a sem,
než k domovu vykročili
rovnou přímo za nosem.

Ten den byla sobota,
zítra zvonek zacinká,
zítra ráno pro Pavla
přijede si maminka.

Nač však myslet na zítřek,
když je dnešek v plné kráse,
večer bude společný,
oheň opět zapálí se.

Také oběd dnes si Pavel
s Ondrou plně vychutnal,
i čaj, který pod jabloní
ve stínu se podával.

Sešli se tam skoro všichni,
celá Ondry rodina,
jen nejmenší Barunka už
ve světlici usíná.

Jak tak spolu povídali
na podložce oválné,
Pavel dostal chut' všem
sdělit
zážitky své nedávné.

Tentokrát to bylo jiné,
mluvil klidně, nespěchal,
o tom, co v něm pobyt včera
u rybníka zanechal.

Pavel ještě vyjádřil
chut' svou v díle pokračovat,
praxí vlastní nadále
sílu zdroje ověřovat.

„To je velmi důležité,“
řekl Standa, „o to běží,
zůstanem-li v teorii,
zjistíme pak něco stěžší.“

„Myslíte si,“ ptá se Pavel,
ted' snad trochu nejistě,
„že se to dá praktikovat
taky u nás ve městě?“

Vesnice má přece jenom
zcela jiné okolí,
příroda je tady všude,
zklidnit se mi dovolí.“

Kateřina:

„Existuje pěkná knížka,
o dívence Pollyanně,
která začla měnit život
ve svůj prospěch mazaně.“

Vyrůstala bez rodičů,
s tetou dětství prožila,
ta ji avšak, proč se neví
nijak v lásce neměla.

Pollyanna však o lásku
i o radost stála,
tak si svou hru vymyslela
a tu stále hrála.

Ve všem kolem dokola,
v hrnečku či vlasu,
také ve své tetičce
chtěla vidět krásu.

Když se jí to podařilo,
cítila proud radosti
a tak začla své hře říkat,
že je to hra na štěstí.

Energii ze zdroje
můžem cítit stále,
v moři, v lese, ve sklepě,
na vysoké skále.

Proudí tady všude kolem,
tvoří v každé době,
tvorbu můžem vnímat všude,
takže také v sobě.

Když půjdeme do podstaty,
rozdíly se rychle smyjí,
slunce, člověk, strom i hovno,
všechno je tou energií.

I když sedíš třeba v bytě,
možností je stále dost
jak vědomě vychutnat si
blahodárnou přítomnost.

Například já osobně,
v takovýchto případech,
začnu zcela jednoduše
pozorovat jen svůj dech.

Dýchání, to běží stále,
vždy v přítomném okamžiku,
dech nás všude doprovází
a v tom máme velkou kliku.

Snad to tak i trochu je,
možná se to jen tak zdá,
že se ta hra pozornosti
v přírodě hrát lépe dá.

Jak to tady řekl Standa,
když chcem zkoumat mysl,
tělo,
co nám všechno umožňují,
trochu praxe by to chtělo.

Když v tréninku vytrváme,
třeba jdeme v malých kro-
cích,
lépe si pak poradíme
v složitějších situacích."

Zatím, co se na dvoře,
rozhovor dál točil,
u babičky do světnice
někdo tiše vkročil.

„Ahoj Blanko, už jsi tady?
Vezmu si jen halenku,"
babička teď překvapená
zdraví Pavla maminku.

„Neměla jsi přijet zítra?
Dnes je přece sobota,
nebo, že bych zapoměla?
To jsem ale popleta.

„Přijela jsem o den dřív,
kdyby třeba Pavlík chtěl,
takový jsem měla pocit,
že by už rád domů jel."

Za ty celé prázdniny
Blanka Pavla neviděla,
přesto, že mu volala,
jak se má moc nevěděla.

„A kde Pavel vlastně je,
kdepak se nám potuluje?“
Babičky se Blanka ptá,
která kávu připravuje.

„Bude asi někde s Ondrou,
to je jeho kamarád,
celé léto byli spolu,
tady spával akorát.

Že by už dnes rád jel domů?
Tím si nejsem jistá,
navíc, když se ještě k tomu
večer oheň chystá.“

Teď pro změnu Blanky tvář
neskrývala překvapení,
její pohled tázavý
žádal další vysvětlení.

„Víš co, zajdi ke Svobodům,
to jsou Ondry rodiče,
jistě tam i Pavel bude,
překvapíš ho, lupiče.“

Vydala se Blanka tedy
na Svobodů statek,
měla spoustu otázek,
v hlavě trochu zmatek.

„Mami, mami,“ křičel Pavel,
do tváře se štípnul,
Blance, div ji neporazil,
do náruče vlítnul.

„Přijela jsi o den dřív,
to je dobře, mami,
aspoň můžeš u ohně
sedět večer s námi.“

„To já nevím, ne tak zhurta,“
řekla Blanka pouze,
vidno, že o překvapení
není dneska nouze.

Tohle, že je tentýž Pavel
jako z kraje léta?
Předtím z něho život zmizel
a teď jenom vzkvétá.

„To je moje maminka,“
vede Pavel Blanku dvorem,
kde se jako na pozdrav
rozkejhaly husy sborem.

Potom Pavel postupně,
maminku svou jedinou,
začal hrdě seznamovat
s celou Ondry rodinou.

„No já nevím, Pavlíku,“
hladá Blanka po hlavě
Pavla, který její tvář
prohlíží si tázavě,
„věřila jsem nějak tomu,
že bys dnes už rád jel
domů.“

„Pojďte, Blanko, posad'te se,“
ke stolu zve Kát'a hosta,
„připravím nám odvar z lípy,
jistě byla dlouhá cesta.“

Ted' má Blanka chvilku času
trochu se tu rozhlédnout,
o odjezdu bude muset
potom nějak rozhodnout.

Pavel s Ondrou ve stodole
zřejmě něco kutí,
ti nejmenší na trávníku
válejí se s chutí.

Všude se tu pohybují
všelijaká zvířata,
je tu ruch a přesto není
atmosféra napjatá.

Usměvavá Kateřina,
výborný čaj lipový,
pomaličku nastupuje
u Blanky puls klidový.

„Tak co, mami, jak to bude,
vid', že tady zůstanem,
že si večer dohromady
všichni oheň užijem?“

„Já si myslím,“ řekla Blanka,
trochu cítit váhání,
„že nic tomu, myslím, zdá se,
vlastně ani nebrání.“

Večer to byl veselý,
všichni si ho užili,
zpívalo se, vyprávělo
děti spolu tančily.

V tuhle chvíli spokojený
přišel Pavel Blance,
ten si také dobře všiml,
jak je dobře mamce.

Malou chvilku po setmění
řekla, že už poběží,
babička, co chodí spávat,
jak se říká - s drůbeží.

Dnes i ona přišla k ohni,
což tak běžné není zcela,
zdá se, že pro svoji účast
zřejmě dobrý důvod měla.

Někdy krátce před půlnocí
začali se všichni loučit,
když únava naznačila,
že by bylo dobré skončit.

„Však se brzy uvidíme,
vid', ty kluku střapatá,"
objal Standa Pavla pevně,
„jenom žádná dramata!"

„Taky nám to hodně dalo,
budeš-li chtít, zavolej,"
na Pavla pak Kát'a mrkla,
„jednoduše vytrvej."

Jako by se po těch slovech
Blanka chtěla ptát,
Pavel se však jen tak usmál,
že už půjdou spát.

Po snídani Pavel věci
do auta si dal,
pak pozdravil Ondru, který
zas u plotu stál.

„Tak čau, Pavle, at' se daří,
nuda s tebou nebyla,
kdybych byla holka, tak bych
možná tě i sbalila."

„Díky Ondro," smál se Pavel,
„ty jsi taky prima kluk,
zasloužil ses o to abych
přidal si tě na facebook."

Se smíchem pak oba kluci
drželi se v objetí,
což u Blanky vyvolalo
nepatrné dojetí.

Sladkou pusou od Pavlíka
dostala i babička,
která ještě musí skočit
pro domácí vajíčka.

Cesta zpátky byla jiná,
Pavel stále vyprávěl,
o zážitcích, o poznání,
všechno Blance sdělit chtěl.

Ta zas dobře poslouchala
Pavlíkovo vyprávění,
zároveň si v duchu řekla,
jak se všechny věci mění.

Ona sama celou potíž
v rodině by ustála,
i když z toho radost nemá,
o sebe se nebála.

Myslela spíš na Pavlíka,
ten, jak se s tím vyrovná,
to byl balvan, který bránil
odlepit se ode dna.

Z něj teď ale vycházelo
ven spíš něco záhadného,
rozhodně to nebyl smutek
nebo něco podobného.

Kde se bere, to co cítí,
spekuluje o původu,
uklidněná cítila se
například i u Svobodů.

Během svého přemítání
nevšimla si toho ani,
že už Pavel přestal mluvit,
když na něho přišlo spaní.

S novým týdnem začal také,
nový školní rok,
což může být pro někoho
možná trochu šok.

Rozhodl se dneska Pavel,
po návratu ze školy,
že se trochu porozhlédne
více po svém okolí.

K nemalému údivu
našel spoustu pěkných míst,
proč je předtím neviděl
těžko jenom dá se říct.

Hned na konci sídliště,
za posledními domy,
objevil se háječek
s nádhernými stromy.

Kousek dál za hustým houštím
na louce kvet řebříček,
támhle v dálce, světe div se,
je dokonce rybníček.

Je tu slyšet trochu hluku
od silnice vedlejší,
ptačí zpěv však všude kolem
přece jen je silnější.

Když se mu ven nechtělo,
třeba kvůli počasí,
z okna stromy sledoval,
jak se barví do krásy.

Pavel trochu cvičil denně,
všude byla šance,
bylo to znát nejen na něm,
ale i na Blance.

Druhý týden zářijový,
pilně už se učí žáci,
dává trénink s myšlenkami
Pavlíkovi trochu práci.

Víkend totiž strávit měl,
snad nebudou potíže,
s tatškou, který vrátil se
zpátky domů ze stáže.

Delší čas se neviděli,
proto tréma snad,
občas si jen zavolali,
uvidí ho rád.

Tu napadlo Pavlíka,
když se k oknu otočil,
jak se mají u Ondry,
a tak číslo vytočil.

Pavel díky rozhovoru
zjistil, že i na dálku
zaslat lze i energii,
jako poštou obálku.

Připomněl si zase jednou,
často, že jen postačí,
na věci, co rádi bychom,
když se příliš netlačí.

V tu sobotu dopoledne,
devět bylo přesně,
před domem už čekal tat'ka,
nervózní byl děsně.

„Půjdeš se mnou, mami, ven?“
Ptá se Pavel krátce jen.

„Utíkej jen dolů sám,
s tatínkem jsem mluvila,
pohládila Pavla Blanka,
trochu se i usmála.

Na parapet kápala slza,
Pavel zdál se být však
v klidu,
tak jen krátce povzdechla si
a dala se do úklidu.

Tuhle chvíli často Tomáš,
tak se táta jmenuje,
v hlavě své si představoval,
těžko se to plánuje.

Chtěl Pavlovi vysvětlovat
jak se věci mají,
proč s maminkou přestávku si
na chvíli teď mají.

Vyprávěl, že rád by se teď
zaměřil víc na vědu,
na to Pavel zeptal se jen,
co dnes bude k obědu.

Ten den ještě Pavel poznal,
když si rovnal věci v skříni,
novou, celkem sympatickou
tatínkovu přítelkyni.

Zdálo se, že ani ona
neví přesně, co má dělat,
co si s Pavlem povídat má,
jak se k němu vlastně chovat.

Víkend celkem v klidu proběh,
Tomáše jen překvapilo,
jak se Pavel vlastně choval,
že by mu to jedno bylo?

Cestou domů Pavlík jednu
měl poznámku takovou,
že má mamka přece jenom
trochu lepší svíčkovou.

Takhle to šlo celý podzim,
jeden víkend s mamkou,
a když uběh týden další,
Pavel byl zas s tatškou.

Stalo se i několikrát,
na sobotu, na neděli,
k radosti dvou kamarádů
za babičkou s Blankou jeli.

Pak se stala zvláštní věc,
zvonek v chodbě zacinkal,
jeden večer v listopadu
u vchodu tam táta stál.

„Jedu zrovna kolem,“
ozvalo se ve zvonku,
„že bych si dal kávu,
že bych zašel na chvílku?“

Já vás dlouho nezdržím,
maminka nic neříká,
„za chvíli zas poběžím,
chtěl jsem vidět Pavlíka.“

Divného by na tom zřejmě
ani snad nic nebylo,
kdyby se jen o den jeden
jednou za čas jednalo.

Jako by však táta z práce
jinou cestou jezdil schválně,
protože se zastavoval
jednou týdně minimálně.

Pavel všechno pozoroval,
nešlo ale nevšimnout si,
že se u nich něco děje,
podivné a zvláštní věci.

A když někdy tatínek
nepřišel snad osobně,
slyšel Pavel maminky
dlouhý hovor z kuchyně.

Její hlas, ten v telefonu
často, každou chvíli,
na rozdíl od minulosti
byl i celkem milý.

Stalo se i několikrát,
Tomáš, když si Pavla vzal,
že svou novou přítelkyni
o víkendu nepozval.

Nemohl si Pavel pomoci,
cítil, jak mu hřálo srdce,
jak tak viděl tat'ku s mamkou,
nechtěl ale unáhlit se.

Častěji teď telefonem
Kát'u s Ondrou informoval,
celé dění u nich doma
takto trochu konzultoval.

Občas by rád možná slyšel
jednoznačnou odpověď,
jak že věci vyvinou se,
má-li něco dělat teď.

Při takových úvahách,
kdo ví, kde se vždycky vzal,
Katky hlas, co připomněl:
„Na sobě jen pracuj dál!“

Nebyly dny všechny stejné,
jak tak Pavel sledoval,
dalo by se avšak říci,
cvičením se zlepšoval.

Nadešel čas sváteční,
už jen týden, paráda,
městem začla šířit se
předvánoční nálada.

Pavlík začal cítit v sobě,
jaksi stále častěji,
smíšený dost pocit zvláštní,
smutek spolu s nadějí.

Zřejmě vlivem prostředí,
které k lásce vyzývalo,
stalo se, že na pár dní
trochu se mu přitížilo.

Ani Blanka nevěděla,
vždycky, když se Pavlík ptal,
jak to bude na den Štědrý,
nejednou se rozplakal.

Zase mu pak přišlo vhod,
to se nedá zaplatit,
že se mohl na Standu
s Kateřinou obrátit.

Díky tomu mohl zkusit
vnímat význam dvojí,
a tak celou věc pak vidět
jako zkoušku svoji.

A přesto, že Vánoce
stály skoro na terase,
dařilo se Pavlovi
zklidňovat se trochu zase.

Konec příprav, konec shonu
nehledejte vady,
kdo moc hledí na pořádek,
Štědrý den je tady.

Bude zřejmě letos jiný
a i v této zvláštní době
chce si Pavel svátky užít,
kvůli druhým a i sobě.

U stolu se večer sešli:
Pavlík se svou maminkou,
Pavlův brácha Honza s Janou,
tedy se svou snoubenkou.

Po večeri hlasem známým
zvoneček všem oznamoval,
že pod stromek s ozdobami
Ježíšek už naděloval.

Potom všichni dohromady
dárky své si předváděli,
největší, kdo asi dostal
navzájem se předháněli.

Bylo krátce po deváté,
když se zvonek opět ozval,
o vánoční ale nešlo:
„Kdo že se to k nám teď
pozval?“

Že by další nadílka?“
usmála se maminka,
a když dveře otevřela,
uviděla tatínka.

„Ahoj Blanko, já jsem
myslel...“
hlas mu trochu poskočí
a než stačil doříct větu
měl Pavlíka v náručí.

Když i s Honzou potom
Tomáš
ocitl se v objetí,
čekal Pavel, kdy že Blance
slzy z očí vyletí.

Jak je ten svět dynamickejš,
jak se večer proměnil,
stejně ale, řek si Pavel:
„Život svůj bych neměnil!“

Před půlnocí Honza s Janou
řekli, že chtěj tradiční
stihnout jejich oblíbenou
vánoční mši půlnoční.

Taky Pavel rozhodl se,
že se dnes už rozloučí,
doufá jen, že tatínkova
návštěva už nekončí.

Nemohl zas dlouho usnout,
v myšlenkách se trochu topil,
rozpálené tělo zchladí,
kdyby se snad trochu napil.

Do pantoflí tedy vlez
vydal se pro nápoj,
cesta avšak vede přes
obývací pokoj.

U dveří se Pavel
zaposlouchal na chvíli,
ale žádné hlasy
skrz ně slyšet nebyly.

Pavel dveře pootevřel,
smyčce tiše hrály,
mamka s tatškou pod jehličím
proti sobě stáli.

„Jak jen blízcí jsou si oba,
Pavlíkovi v mysl přišlo,
„třeba tam, kde mají ústa
snad by to blíž ani nešlo.“

Potichu zas dveře zavřel,
potil se dál pekelně,
řek si, že se může napít
klidně taky v koupelně.

Než vlez zpátky do postele,
pustil oknem trochu vzduchu,
čerstvého a studeného,
zeptal se sám sebe v duchu:

„Co by asi řekla Káťa?“
Její hlas chce slyšet,
kde je?
„Jakoupak má tvorba hraje
roli v tom, co se tu děje?“

Kdopak vlastně na takové
otázky zná odpovědi?
Existují lidé kteří
o tom něco více vědí?

At' je to tak nebo tak,
podzim jasně naznačil,
i když je mi dobře, abych
se cvičením nekončil.“

Víčka už měl skoro spadlá
Pavel, když se vynořila
myšlenka, co ani snad sem
do tématu nepatřila.

Všiml si tam v pokoji
Pavlík svojí maminky,
že má Blanka volnějši
knoflíky své halenky.

Její břicho odhalené,
i když bylo světlo slabší,
u maminky nezvykle až
zdálo se být trochu větší.

Při večeři s více chody,
která se moc povedla,
v rozrušení nevším si snad,
že se mamka přejedla.

Maminku však dobře zná,
obava je předčasná,
obezita její mírná
jistě je jen dočasná!

Dobrou noc!